

Tider forsvinner

Mel: Barnatro

Til en lydløs melodi går et stille tog forbi.
Det er «Tiden» med sitt følge som går av.
Det er ingen vei og sti, det er luften tom og fri,
ingen sten å velte bort ved «Tidens» grav.
«Tiden» går, dag og år.
Hvor den stanser er det ingen som forstår.
Ingen når, dit den går
Nei «Tiden» den er tomhet som forgår.

Ingen kirkeklokkeklang, ingen orgelbrus og sang.
Ingen blomster legges ned på «Tidens» grav.
Ender «Tidens» tause gang, inn i evighetens fang,
når den sviner hen i evighetens hav?
«Tiden» går, nye år
følger etter i ditt fotspor der du går-
Dine kår, dine sår
og lidelse er følget som du får.

«Tidens» sang er fantasi, uten ord og melodi.
Den er skrevet på usynlig notebled.
Rim og rytme er den fri, ingen pause fins deri.
Den er «Tidens» tause harmoni.
«Tidens» sang, uten klang.
Den skal lyde uten ord i «Tidens» gang.
Den er sang, uten klang
til tid og evighetens undergang.